

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 8Csp/45/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123204160
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Jaselský
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2023:8123204160.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom, JUDr. Jozefom Jaselským, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXX XX D., právne zastúpený: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom ul. Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31 954 448, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 47 234 679, o primerané finančné zadostučinenie 2.400,- eur, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 400,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa svojou žalobou doručenou súdu dňa 02.05.2023 domáhal voči žalovanému zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia (ďalej aj len „PFZ“) vo výške 2.400,- eur.

1.1 Svoju žalobu odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 18Csp/5/2022 o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok (ďalej aj len „NZP“) bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa úspešný rozsudkom prvoinštančného súdu, ktorý nadobudol právoplatnosť 17.12.2022. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol:

- odsek 23. odôvodnenia: „K bezúročnosti a bezpoplatkovosti z dôvodu uvedenia výšky RPMN vo forme rozpätia „Je nevyhnutné s ohľadom na princíp transparentnosti poukázať na ratio decidendi rozsudku Súdneho dvora (šiesta komora) z 19. decembra 2019 vo veci C- 290/19,v bodoch 25-35.Na jednej strane tak článok 3 písm. i) smernice 2008/48, ktorý vymedzuje RPMN v tom zmysle, že predstavuje „celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom, vyjadrené ako percento ročne z celkovej výšky úveru“, ukladá povinnosť stanoviť presný percentuálny podiel. Na druhej strane z článku 19 ods. 1 smernice 2008/48 v spojení s časťou I prílohy I tejto smernice vyplýva, že RPMN sa vypočíta podľa matematického vzorca, ktorý je uvedený v tejto prílohe, a mal by s presnosťou na jedno desatinné miesto odrážať všetky existujúce alebo budúce záväzky dohodnuté medzi veriteľom a spotrebiteľom. Odsek 5 druhý pododsek tohto článku 19 navyše uvádza, že výpočet RPMN musí byť jednotný. Ako správne poznamenala slovenská vláda vo svojich písomných pripomienkach, dodržanie uvedených požiadaviek môže viesť len k jedinému konkrétnemu výsledku, ktorý je vyjadrený s presnosťou na jedno desatinné miesto. Tento výklad je okrem toho potvrdený cieľom, ktorý sleduje smernica 2008/48, a funkciou, ktorú plní RPMN v systéme vytvorenom touto smernicou. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že smernica 2008/48 bola

prijatá s dvojakým cieľom, a to zabezpečiť všetkým spotrebiteľom v Únii vysokú a rovnocennú úroveň ochrany ich záujmov a uľahčiť vznik riadne fungujúceho vnútorného trhu so spotrebiteľskými úvermi (rozsudok z 5. septembra 2019, Pohotovosť, C-331/18, EU:C:2019:665, bod 41 a citovaná judikatúra). Z odôvodnenia 19 tejto smernice vyplýva, že jej cieľom je najmä zabezpečiť, aby spotrebiteľ dostal pred uzavretím zmluvy o úvere primerané informácie najmä o RPMN v celej Únii, čo mu umožní porovnať tieto miery. Súdny dvor mal príležitosť zdôrazniť, že pre spotrebiteľa má RPMN zásadný význam ako celkové náklady na úver predložené vo forme sadzby vypočítanej podľa jednotného matematického vzorca. Táto sadzba totiž umožňuje spotrebiteľovi posúdiť z hospodárskeho hľadiska rozsah záväzku, ktorý obsahuje uzavretie zmluvy o úvere (pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. apríla 2016, Radlinger a Radlingerová, C-377/14, EU:C:2016:283, bod 90 a citovanú judikatúru; z 9. novembra 2016, Home Credit Slovakia, C-42/15, EU:C:2016:842, bod 66 a citovanú judikatúru, ako aj z 20. septembra 2018, EOS KSI Slovensko, C-448/17, EU:C:2018:745, bod 64). Z tohto hľadiska informačná povinnosť uvedená v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48, podľa ktorej zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza RPMN, prispieva k dosiahnutiu cieľov sledovaných touto smernicou (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. septembra 2019, Pohotovosť, C-331/18, EU:C:2019:665, bod 42 citovanú judikatúru), najmä cieľa vysokej úrovne ochrany spotrebiteľa. Treba konštatovať, že ak by bolo prípustné upraviť v zmluve o úvere RPMN nie ako jednu konkrétnu hodnotu, ale ako rozpätie uvádzajúce najnižšiu a najvyššiu hodnotu, nebolo by splnené kritérium zrozumiteľnosti a stručnosti stanovené v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48. Toto kritérium je pritom podstatné na to, aby mohol spotrebiteľ tak, ako to uvádza odôvodnenie 31 tejto smernice, poznať svoje práva a povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o úvere. Použitie takéhoto rozpätia totiž môže nielen sťažiť posúdenie celkových nákladov úveru, ale tiež môže uviesť spotrebiteľa do omylu, pokiaľ ide o skutočný rozsah jeho záväzku. Treba dodať, že v tejto súvislosti nie je relevantná okolnosť, ktorú uvádza vnútroštátny súd, že v čase, keď veriteľ predložil spotrebiteľovi ponuku na uzavretie zmluvy o úvere, údajne nepoznal niektoré informácie, najmä dátum čerpania úveru alebo dátum uzavretia zmluvy. Smernica 2008/48 totiž v časti II prílohy I upravuje dodatočné predpoklady určené na uľahčenie výpočtu RPMN v prípade, že nie sú známe určité skutočnosti, alebo ak ich nie je možné určiť z iných dôvodov. Ak teda nie je známy dátum čerpania úveru, veriteľ môže na presný výpočet RPMN uplatniť dodatočné predpoklady upravené najmä v časti II písm. a) až c) prílohy I smernice 2008/48. Rovnako platí, že ak nie je známy dátum uzavretia zmluvy, časť II písm. f) bod ii) prílohy I tejto smernice stanovuje, že sa predpokladá, že dňom prvého čerpania je deň, ktorý vyplýva z najkratšieho intervalu medzi týmto dátumom a dátumom prvej platby, ktorú má spotrebiteľ uskutočniť. Preto najmä vzhľadom na uvedené predpoklady, ktorých cieľom je uľahčiť jednotný výpočet RPMN, nemožno tvrdiť, že ak sú takéto skutočnosti neznáme, je uvedenie RPMN ako jednej konkrétnej hodnoty nemožné alebo neprimerane ťažké.““

- odsek 24. odôvodnenia: „K bodu 49 úverovej zmluvy: „Poplatok za vedenie úverového účtu (zahrnutý v splátke) 1,99 EUR / 59,95 Sk.“

„27. Vo vzťahu k odvolaniu žalobkyne čo do zamietnutia žaloby v časti o vyslovenie neprijateľných zmluvných podmienok vyjadrených v bode 43 Zmluvy, týkajúcich sa poplatku za vedenie účtu vo výške 1,99 eur a v § 2 Hlavy 18 Úverových podmienok spoločnosti HOME Credit Slovakia, a.s. k úverovej zmluve č. XXXXXXXXXX zo dňa 30.09.2012 čo do zmluvnej pokuty vo výške 17 eur v prípade omeškania klienta, odvolací súd uvádza, že v zmysle čl. 6 ods. 1 Smernice 93/13 nekalá zmluvná podmienka spotrebiteľa nezaväzuje a v tejto súvislosti dokonca nie je potrebné, aby spotrebiteľ túto podmienku vopred napadol. Cieľ, ktorým je posilnenie ochrany spotrebiteľa totiž nemožno dosiahnuť, pokiaľ by sami spotrebiteľia boli povinní namietať nekalý charakter zmluvnej podmienky. Účinnú ochranu spotrebiteľa možno zaručiť len v prípade, ak je vnútroštátnemu súdu priznaná možnosť posúdiť ex offa takúto podmienku. Vnútroštátny súd je povinný preskúmať ex offa nekalý charakter zmluvnej podmienky, lenčo má k dispozícii právne a skutkové okolnosti potrebné na tento účel. Ak takúto podmienku považuje za nekalú, musí sa zdržať jej uplatnenia, s výnimkou prípadu, keď spotrebiteľ proti tomuto namieta. Vnútroštátny súd má túto povinnosť aj vtedy, ak preveruje svoju miestnu príslušnosť (viď rozsudok Súdneho dvora EÚ zo 04.06.2009, PANNON GSM, C-243/08, 2009 I-04713)

28. Oprávnenosť súdu vysloviť v rozsudku nekalosť zmluvnej podmienky vyplýva z ust. § 298 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. CSP. Za situácie, keď vyslovenia neplatnosti zmluvnej podmienky sa dovoľáva strana sporu priamo v žalobe, je povinnosťou súdu o tom rozhodnúť. Znenie zmluvných podmienok uvedených v zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 30.09.2012 v bode 43, ako aj v § 2 Hlavy 18, ktoré sú konkretizované v žalobe aj v petite tohto rozsudku, treba vyhodnotiť ako neprijateľné, keďže slúžia potrebám dodávateľa a ide o podmienky, ktoré vyjadrujú finančný záväzok spotrebiteľa za činnosť v prospech veriteľa, slúžiaci jeho záujmom. Poplatková povinnosť za zriadenie účtu za účelom poskytnutia úveru je vedľajším produktom úverového vzťahu, na základe ktorého dodávateľ má možnosť získať

prehľad o plneniach spotrebiteľa v súvislosti s poskytnutým mu úverom. Pre spotrebiteľa nie je nutné mať zriadený účet na to, aby mal prehľad o výške splateného úveru, lebo si môže viesť sám svoju evidenciu a v prípade potreby ako dôkaz mu poslúžia napr. prevodné príkazy, poštové poukážky a pod. Z uvedeného je možné vyvodiť, že požiadavku na zaplatenie poplatku za vedenie úverového účtu je možné vyhodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku, spôsobujúcu nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a to aj vtedy, ak výška poplatku je 1,99 eur mesačne. Odvolací súd preto uzavrel, že veriteľ požadoval od spotrebiteľky zaplatenie poplatku bez toho, aby poskytol spotrebiteľke nejakú službu, teda toto finančná plnenie slúžilo výhradne potrebám dodávateľa na evidovanie jeho účtovných operácií.“ (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/78/2019)“

- odsek 25. odôvodnenia: „K bodu 56 úverovej zmluvy: „Poplatok za možnosť zmeny výšky a počtu splátok (zahnutý v splátke) 0,30 EUR / 9,04 SKK.“

„14. Odvolací súd poukazuje na bod 58 úverovej zmluvy, kde je uvedené, že účastníci uzavreli dohodu o možnosti zmeny výšky a počtu splátok (dopísané je „ÁNO“) za poplatok 0,30 Eur zahnutý v splátke. Z uzatvorenej Úverovej zmluvy zo dňa 16.11.2010 nevyplýva možnosť spotrebiteľky odmietnuť ponúkanú doplnkovú službu. Rovnako tak nemožno vyvodiť, na aké protiplnenie vznikne žalobkyni zaplatením poplatku za možnosť zmeny výšky a počtu splátok nárok.

15. Podľa predloženého formulára Úverovej zmluvy, jeho súčasťou boli i doplnkové služby bez akejkoľvek zmienky o možnosti odmietnutia týchto doplnkových služieb zo strany spotrebiteľa. Takto vopred naformulované doplnkové služby nemožno hodnotiť inak ako jednu z podmienok uzatvorenia zmluvy o úvere.

16. Odvolací súd má za to, že zo zmluvy nevyplýva a ani nie je jasné za aký úkon či službu by mal byť takýto poplatok zaplatený (dokonca v rámci splátky) a navyše žiadne reálne protiplnenie zo strany veriteľa (za ktoré by mala žalobkyňa platiť) nebolo žalobkyni poskytnuté. Odvolací súd poukazuje na to, že zmluvná podmienka je vopred daná vo formulárovej zmluve, ktorej obsah vopred pripravil dodávateľ a ktorej obsah (okrem výšky úveru) spotrebiteľka nemôže ovplyvniť ani upraviť. Teda možno mať odôvodnené pochybnosti o jej individuálnom dojednaní podľa ust. § 53 ods. 2 OZ. V tomto odvolací súd poukazuje aj na transparentnosť zmluvných podmienok vyplývajúcu zo Smernice Rady č. 93/13/EHS a zákona na ochranu spotrebiteľa v spojení s ust. Občianskeho zákonníka.“

- odsek 26. odôvodnenia: „K § 3 Hlava 5 Úverových zmluvných podmienok spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s.: „Klient je povinný ako variabilný symbol uvádzať číslo ÚZ, prípadne iný variabilný symbol písomne oznámený spoločnosťou. Neuvedenie správneho variabilného symbolu je považované za neuhradenie splátky úveru so všetkými s tým spojenými právnymi dôsledkami.“ „13. Pokiaľ ide o prvý žalobný petit žalobcu, v ktorom sa domáha určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky v § 4 hlavy 5. Úverových zmluvných podmienok spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., v tejto súvislosti súd poukazuje na právoplatný rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 29C/193/2010 zo dňa 16.12.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť a v ktorom súd prvého stupňa žalovanému uložil povinnosť zdržať sa v právnych vzťahoch so spotrebiteľmi zmluvných formulárov a vo všeobecných obchodných podmienkach uvádzať znenie zmluvnej podmienky, a to: „Neuvedenie správneho variabilného symbolu na poštových poukážkach alebo na príkaze na úhradu je považované ako neuhradenie splátky úveru so všetkými s tým spojenými právnymi dôsledkami.“ Súd 1. stupňa v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že v danom prípade následok neuhradenia splátky úveru z dôvodu neuvedenia správneho variabilného symbolu súd posúdil ako neprimeranú sankciu vyvolávajúcu vážne právne dôsledky, napríklad následok okamžitej splatnosti úveru. Súd 1. stupňa vyslovil, že podľa jeho názoru žalovaný ako dodávateľ v prípade existencie iba jedného zmluvného záväzku so spotrebiteľom nemôže mať problém s priradením aj spotrebiteľom neidentifikovanej platby bez uvedenia variabilného symbolu a v prípade existencie viacerých záväzkov spotrebiteľa voči jednému dodávateľovi nastupuje zákonný predpoklad § 330 Obchodného zákonníka. Teda ak dlžník má voči veriteľovi niekoľko peňažných záväzkov a neurčí, ktorý záväzok plní, platenie sa týka najskôr záväzku, ktorého splnenie nie je zabezpečené alebo je najmenej zabezpečené. Inak záväzku najskôr splatného. Súd konštatoval, že okrem iného žalovaný na jednej strane sankcionuje spotrebiteľa za neuvedenie variabilného symbolu právnym dôsledkom neuhradenia splátky úveru, avšak na druhej strane, si vyhradzuje právo platby poukázané spotrebiteľmi započítať na úhradu ich záväzkov podľa termínov ich splatnosti a to od záväzku najstaršieho s tým, že v prípade rovnakých záväzkov s rovnakým dátumom splatnosti bude úhrada použitá najprv na istinu, potom na úroky a následne na ďalšie príslušenstvo vrátane sankcií. Súd túto podmienku považoval za neprijateľnú v súlade s § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorá spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.“ (rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 7Csp/19/2022)“

- odsek 27. odôvodnenia: „§ 6 Hlava 5 Úverových zmluvných podmienok spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s.: „Zmluvné strany sa dohodli, že spoločnosť nie je viazaná tým, na aký účel klient platbu spoločnosti určí. Spoločnosť je oprávnená započítať platbu klienta na pohľadávky spoločnosti v tomto poradí: na záväzky klienta voči spoločnosti, ktoré vznikli z iného titulu ako z ÚZ, na zmluvné pokuty, na príslušenstvo úveru vrátane sankčného úroku, na vrátenie úveru, na ostatné pohľadávky z ÚZ. Platba sa započíta v uvedenom poradí vždy na pohľadávku najskôr splatnú. Spoločnosť je oprávnená použiť platbu klienta na úhradu svojich pohľadávok i v inom, ako vyššie uvedenom poradí. „Pokiaľ si žalovaný v § 8 Hlavy 5 zmluvy uviedol, že zmluvné strany sa dohodli, že spoločnosť nie je viazaná tým, na aký účel klient platbu spoločnosti určí. Spoločnosť je oprávnená započítať platbu klienta na pohľadávky spoločnosti v tomto poradí: na záväzky klienta voči spoločnosti, ktoré vznikli z iného titulu ako z ÚZ, na zmluvné pokuty, na príslušenstvo úveru vrátane sankčného úroku, na vrátenie úveru, na ostatné pohľadávky z ÚZ. Platba sa započíta v uvedenom poradí vždy na pohľadávku najskôr splatnú. Spoločnosť je oprávnená použiť platbu klienta na úhradu svojich pohľadávok i v inom, ako vyššie uvedenom poradí, toto ustanovenie obchodných podmienok odporuje ust. § 566 ods. 2, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré zakazujú zhoršovať postavenie spotrebiteľa či započítavať pohľadávky v neprospech spotrebiteľa. Rovnako tak je zakázané započítať si v neprospech spotrebiteľa nesplatené pohľadávky, čo žalovaný evidentne zrejme nemienil rešpektovať. V tomto smere súd prvej inštancie poukazuje na rozsudok Krajského súdu Prešov z 20. 09. 2011, sp. zn. 6Co 39/2011, ktorý uvádza: Ak zmluva umožňuje ľubovôľu dodávateľa v tak závažnej otázke, akou je rozhodovanie o účele platby, a teda svojvoľné rozhodovanie o výške nielen príslušenstva, ale v konečnom dôsledku aj o výške samotnej istiny pohľadávky, nerešpektujúc pritom určenie účelu platby zo strany spotrebiteľa, je zmluva v tejto časti hrubo nevyvážená. Ustanovenie zmluvy vedúce k opísanému stavu je v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ nie je spotrebiteľom osobitne vyjednané, ale je v rámci kontraktácie nadiktované v režime tzv. štandardnej typovej (adhéznej) zmluvy, ide vždy o neprijateľnú zmluvnú podmienku.“ (rozsudok Okresného súdu Poprad sp. zn. 20Csp 2/2019)“

- odsek 28. odôvodnenia: „§ 3 Hlavy 17 Úverových zmluvných podmienok spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s.: V prípade omeškania s úhradou splátky úveru dlhšieho ako 7 dní je klient ďalej povinný zaplatiť spoločnosti zmluvnú pokutu vo výške 15 % a v prípade splátky RÚ I. alebo RÚ II. 8 % z čiastky, s ktorej úhradou je v omeškaní. Spoločnosť je oprávnená klientovi vyúčtovať a klient je povinný na základe tohto vyúčtovania uhradiť spoločnosti poplatok za upomienku vo výške 4,- EUR/ 120,50 SKK v prípade prvej upomienky a 12,- EUR/ 361,51 SKK v prípade druhej a ďalšej upomienky. Upomienku je spoločnosť oprávnená poslať taktiež prostredníctvom telefonického spojenia, GSM technológie, sms správ a internetu. Vo vyrubovaní poplatku za výzvu na zaplatenie dlžnej čiastky a upomienok obdobného charakteru je zrejмый vlastný ekonomický záujem žalobcu ako veriteľa. Na poplatok spojený s upomienkou na zaplatenie dlžnej čiastky, nemá žalobca zákonný nárok, keďže poplatok je pokrytý už v zmluvne dojednanom úroku (odplate) za poskytnutý úver (úrok z úveru).“ (rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 16Co/95/2018 zo dňa 27.8.2019).“

- odsek 29. odôvodnenia: „Odvolačný súd nevidí dôvod na vylúčenie aplikácie priaznivejšieho ustanovenie o premlčacej dobe trojročnej podľa Občianskeho zákonníka oproti premlčacej dobe štvorročnej typickej podľa Obchodného zákonníka, a to s poukazom na ust. § 54 ods. 1 OZ. Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva úpravu premlčania má a je pre nepodnikateľov výhodnejšia (porov. tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25.1.2011 sp. zn. 5 M Cdo 20/2009). (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co 64/2012)“

- odsek 30. odôvodnenia: „Súdy už vo svojich viacerých rozhodnutiach judikovali, že všetky spotrebiteľské zmluvy, vrátane tých, ktoré boli uzatvorené podľa Obchodného zákonníka, majú občianskoprávny charakter. Ak by z pôsobnosti § 54 ods. 1 Obchodného zákonníka mali byť vyňaté niektoré typy spotrebiteľských zmlúv, zákonodarca by to explicitne upravil. Ustanovenia § 54 ods. 1 OZ sleduje vylúčenie dopadu nepriaznivejšieho právneho následku na spotrebiteľa, oproti následku, ktorý dopadá na spotrebiteľa podľa „tohto“ zákona, pričom je logické, že zákonodarca tým rozumel Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka treba vykladať tak, že v prípade dualistickej právnej úpravy inštitútov súkromného práva (napr. odstúpenia od zmluvy) sa na spotrebiteľské právne vzťahy nepoužije obchodné právo, ak by sa aplikáciou konkrétnej zmluvnej podmienky postavenie spotrebiteľa oproti občianskoprávnej úprave zhoršilo. Napokon nejasnosti v tomto smere už odstránil zákon č. 102/2014 Z. z., ktorý doplnil § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka o nasledovnú vetu: „na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva“. Keďže k tomuto ustanoveniu neexistuje prechodné ustanovenie, je potrebné ho aplikovať od účinnosti spomínaného zákona, a to aj na skôr vzniknuté právne vzťahy. Tento právny záver totiž vyslovil Najvyšší

súd Slovenskej republiky v rozhodnutí 3MCdo 12/2014 zo dňa 21.04.2015.“ (rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 10C 56/2016)“

Ako spotrebiteľ si uplatnil satisfakciu za porušenie svojich spotrebiteľských práv, ktoré musel brániť v pôvodnom konaní. Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Na rozdiel od iných inštitútov finančného zadostučinenia existujúcich v právnom poriadku SR (napr. ochrana osobnosti), v ktorých sa na prvé miesto kladie morálne zadostučinenie a finančná satisfakcia slúži len na dovŕšenie nápravy, tak pri inštitúte PFZ je možné zadostučinenie len v peňažnej forme ako jediného prostriedku, na jednej strane postihu nečestného dodávateľa a na druhej strane je odmenou spotrebiteľa za úspech na súde. Pri nepeňažných nárokoch, z ktorých nevyplýva výška finančného plnenia, by takýmto kritériom mala byť recidíva porušovania spotrebiteľského práva, s tendenciou zvyšovania PFZ pri zistení opätovného opakovaného porušenia spotrebiteľského práva. V danom prípade žalovaný nielenže používal neprijateľné zmluvné podmienky, ale tiež aj konal spôsobom, ktorý je možné považovať za nekalú obchodnú praktiku a v rozpore s dobrými mravmi, v snahe obohatiť sa.

2. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil a navrhol ju zamietnuť.

2.1 Žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že žalobca čerpal na základe úverovej zmluvy č. 4001036505 dňa 14.01.2010 úver vo výške 4.000,- eur, ktorý predčasne doplatil dňa 08.06.2012. V čase podania prvej žaloby bola zmluva 10 rokov doplatená a ukončená. Žalovaný si na nej nič nevymáhal a neaplikoval voči žalobcovi žiadne neprijateľné zmluvné podmienky. Celá podaná žaloba bola nepochybne účelová a slúžiaca výlučne ako podklad na ďalšiu žalobu o primerané finančné zadostučinenie. Ak aj bola úverová zmluva po 10. rokoch vyhlásená za bezúročnú a bez poplatkov žalobca nič nepreplatil, nakoľko doplatil predčasným splatením výlučne istinu.

2.2 Ako vyplýva zo samotného pojmu inštitútu finančného zadostučinenia, ide o zadostučinenie, ktorého účelom je reparovať a sankcionovať následky, ktoré boli neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobené. Predpokladom uplatnenia tohto inštitútu je to, aby aspoň potenciálna hrozba ujmy v dôsledku porušenia práv alebo povinností vznikla, inak nie je čo reparovať.

2.3 Je nesporné, že Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 30.11.2022, č.k. 18Csp/5/2022, vyhodnotil úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov a vyhlásil neprijateľné zmluvné podmienky. Ani uvedené rozhodnutie však nemožno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný má totiž za to, že nie každé rozhodnutie súdu, ktorým súd rozhodol v prospech spotrebiteľa v súdnom konaní, možno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Predmetom konania vedeného pod sp.zn. 18Csp/5/2022 nebolo uplatnenie porušenia práv alebo povinností, ale výlučne vyhlásenie ukončenej úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov a tiež neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré už boli súdmi v minulosti opakovane vyhlásené, čo vzhľadom na ukončenosť úverovej zmluvy nemalo voči žalobcovi žiadny zmysel. Rozsudok Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp.zn. 18Csp/5/2022 nedeclaroval porušenie práv alebo povinností, ale výlučne vo svojom petite vyhlásil úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov a tiež neprijateľné zmluvné podmienky.

2.4 V konaní je nevyhnutné skúmať aj hľadisko primeranosti uplatneného nároku. Žalobca doposiaľ žiadnym spôsobom nepreukázal, v čom pociťoval porušenie svojich práv, aké to malo pre neho dôsledky, v čom vidí odôvodnenosť požadovanej výšky primeraného finančného zadostučinenia až v hodnote 2.400,- eur a podobne, ktoré sú nevyhnutné na priznanie žalovanej sumy. Účelom priznania primeraného finančného zadostučinenia pri porušení práv nemá byť na jednej strane len odradenie dodávateľa od nekalých praktík, ale na druhej strane nemá byť ani nástrojom obohatenia sa pre druhú stranu sporu. Vyplatenie žalovanej sumy vo výške 2.400 eur považuje za nedôvodné, nepreukázané a v rozpore s cieľom normy, ktorú zákonodarcia primeraným finančným zadostučinením sledoval. Žalovaný počas celého trvania úverového zmluvného vzťahu od žalobcu požadoval len plnenie zmluvných povinností, ku ktorým sa slobodne a vážne zaviazal pri podpise zmluve. Takéto konanie jednoznačne nemožno vyhodnotiť ako porušenie práv a povinností žalobcu zo strany žalovaného, ktoré by zakladalo nárok na vyplatenie primeraného finančného zadostučinenia.

3. Žalobca v replike okrem iného uviedol, že ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje, aby rozhodnutie súdu v základnom konaní muselo výslovne obsahovať vo výroku porušenie konkrétneho ustanovenia. Vo vzťahu k výkladu ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/80/2020 zo dňa 24.08.2022. Je zrejmé, že uzatvorením spotrebiteľskej zmluvy zo dňa 23.04.2007 v rozpore so zákonom došlo preukázateľne k porušeniu spotrebiteľských práv a povinností žalovaným. Žalovaný porušil svoju povinnosť ustanovenú v osobitnom predpise (neuvedenie obligatórnych náležitostí podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a porušenie § 53 ods. 1 OZ a § 3 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa). Porušením primárnej povinnosti zo strany žalovaného došlo k vzniku sekundárneho zákonného následku v podobe sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru a NZP. Následné uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia na súde je len následkom vyplývajúcim z bezdôvodného ohrozenia práv spotrebiteľa spôsobilého privodiť mu ujmu. V žiadnom prípade nemožno bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, resp. NZP a nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia stotožňovať alebo považovať za „výhodu“, ale za „sankčný následok“ plynúci z primárneho právneho vzťahu, ktorý zavinením žalovaného nebol perfektný a bol spôsobilý privodiť spotrebiteľovi ekonomickú ujmu. Pripustením takejto argumentácie žalovaného (bezúročnosť a bezpoplatkovosť alebo NZP je dostatočná „výhoda“ a satisfakcia) by bola popretá samotná podstata a zmysel inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý má mať sankčný a odradzujúci charakter, keďže zo strany žalovaného dochádza na finančnom trhu k dlhodobému a opakujúcemu sa porušovaniu práv spotrebiteľov. Výška finančného zadosťučinenia nie je stanovená žiadnym vzorcom a závisí vždy od úvahy súdu. Jediným kritériom pre stanovenie výšky finančného zadosťučinenia je jeho primeranosť. Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami považuje uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia za adekvátnu. Uplatnená výška zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadosťučinenie nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu. Rovnako je potrebné podotknúť, že prípadné sankcie vyplývajúce z opatrení dohľadných orgánov by boli neporovnateľne prísnejšie.

4. Súd vykonal dokazovanie listinami (rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 30.11.2022, sp.zn. 18Csp/5/2022-121), ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

4.1 Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 30.11.2022, č.k. 18Csp/5/2022-121, určil, že úver poskytnutý na základe Úverovej zmluvy č. 4001036505, zo dňa 14.1.2010, je bezúročný a bez poplatkov. Súd ďalej určil, že zmluvná podmienka uvedená v Úverovej zmluve, č. 4001036505, zo dňa 14.1.2010, v bode 49., v znení: „Poplatok za vedenie úverového účtu (zahrnutý v splátke) 1,99 EUR / 59,95 Sk.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, zmluvná podmienka uvedená v Úverovej zmluve, č. 4001036505, zo dňa 14.1.2010, v bode 56., v znení: „Poplatok za možnosť zmeny výšky a počtu splátok (zahrnutý v splátke) 0,30 EUR / 9,04 SKK.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, zmluvná podmienka uvedená v Úverových zmluvných podmienkach spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., k Úverovej zmluve, č. 4001036505, zo dňa 14.1.2010, v § 3 Hlavy 5. Podmienky splácania úveru, v znení: „Klient je povinný ako variabilný symbol uvádzať číslo ÚZ, prípadne iný variabilný symbol písomne oznámený spoločnosťou. Neuvedenie správneho variabilného symbolu je považované za neuhradenie splátky úveru so všetkými s tým spojenými právnymi dôsledkami.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, že zmluvná podmienka uvedená v Úverových zmluvných podmienkach spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., k Úverovej zmluve, č. 4001036505, zo dňa 14.1.2010, v § 6 Hlavy 5. Podmienky splácania úveru, v znení: „Zmluvné strany sa dohodli, že spoločnosť nie je viazaná tým, na aký účel klient platbu spoločnosti určí. Spoločnosť je oprávnená započítať platbu klienta na pohľadávky spoločnosti v tomto poradí: na záväzky klienta voči spoločnosti, ktoré vznikli z iného titulu ako z ÚZ, na zmluvné pokuty, na príslušenstvo úveru vrátane sankčného úroku, na vrátenie úveru, na ostatné pohľadávky z ÚZ. Platba sa započíta v uvedenom poradí vždy na pohľadávku najskôr splatnú. Spoločnosť je oprávnená použiť platbu klienta na úhradu svojich pohľadávok i v inom, ako vyššie uvedenom poradí.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, zmluvná podmienka uvedená v Úverových zmluvných podmienkach spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., k Úverovej zmluve, č. 4001036505, zo dňa 14.1.2010, v § 3 Hlavy 17. Záverečné ustanovenia, v znení: „V prípade omeškania s úhradou splátky úveru dlhšieho ako 7 dní je klient ďalej povinný zaplatiť spoločnosti zmluvnú pokutu vo výške 15 % a v prípade splátky RÚ I. alebo RÚ II. 8 % z čiastky, s ktorej úhradou je v omeškaní. Spoločnosť je oprávnená klientovi vyúčtovať a klient je povinný na základe tohto vyúčtovania uhradiť spoločnosti poplatok za upomienku vo výške 4,- EUR/ 120,50 SKK v prípade prvej upomienky a 12,- EUR/ 361,51 SKK v prípade druhej a ďalšej upomienky. Upomienku

je spoločnosť oprávnená poslať taktiež prostredníctvom telefonického spojenia, GSM technológie, sms správ a internetu.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, zmluvná podmienka uvedená v Úverových zmluvných podmienkach spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., k Úverovej zmluve, č. 4001036505, zo dňa 14.1.2010, v § 5 Hlavy 17. Záverečné ustanovenia, v znení: „Klient vyhlasuje že predlžuje premlčaciu dobu všetkých práv, ktoré vznikli spoločnosti v súvislosti s uzatvorením ÚZ, ÚP, Zmluvy o RÚ I., Zmluvy o RÚ II., najmä právo na vrátenie úveru alebo RÚ I., RÚ II., právo na úhradu príslušenstva a zmluvných pokút, prípadne práva, ktoré jej vznikli v dôsledku skončenia záväzkového vzťahu z ÚZ, Zmluvy o RÚ I. alebo RÚ II., a to na dobu 10 tich rokov odo dňa, kedy premlčacia lehota začala po prvý raz plynúť.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, zmluvná podmienka uvedená v Úverových zmluvných podmienkach spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., k Úverovej zmluve, č. 4001036505, zo dňa 14.1.2010, v § 9 Hlavy 17. Záverečné ustanovenia, v znení: „ÚZ, ÚP, Metodická príručka, Metodická príručka KK a zabezpečovacie vzťahy, ako aj vzťahy vzniknuté následne na základe uvedených zmluvných vzťahov, sa riadia príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka, v znení neskorších predpisov, ako aj ustanoveniami Občianskeho zákonníka, v platnom znení.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

5. Pri právnom posúdení predmetného sporu vychádzal súd z ustanovení zákona č. zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.

Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 09.06.2013, osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé prívodiť spotrebiteľovi ujmu.

Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 10.6.2013, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

6. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu zákona č. 250/2007 Z.z., či už v pôvodnom alebo terajšom znení, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadostučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadostučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitným predpisom, bolo spôsobilé prívodiť ujmu spotrebiteľovi.

7. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadostučinenia v zmysle citovaného zákonného ustanovenia je teda porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa alebo podľa osobitných predpisov, ktorými sú predpisy na ochranu spotrebiteľa. Podľa názoru súdu uvedený nárok je teda daný, ak dodávateľ porušil osobitnú právnu úpravu predstavujúcu normy na ochranu spotrebiteľov, ktorými sú osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 až 54 Občianskeho zákonníka, zákon o spotrebiteľských úveroch, o finančných službách na diaľku a podobne. Účelom týchto právnych noriem je zvýšená ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou a citované zákonné ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má postihnúť nečestného dodávateľa, ktorý tieto osobitné právne normy nerešpektuje. V tejto súvislosti súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 6Cdo/389/2015, zo dňa 14.09.2016, v ktorom tento súd uviedol, že v súvislosti s ustanovením

§ 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Podmienka úspešného uplatnenia práva spotrebiteľa namietat' v konaní pred súdom porušenie práva alebo povinnosti (§ 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších zmien a doplnení a osobitnými predpismi), je splnená aj vtedy, keď súd v inom konaní konštatoval toto porušenie pri rozhodovaní o predbežnej otázke (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25.05.2022, sp. zn. 3Cdo/31/2020).

8. V prejednávanej veci je zrejmé, že žalobca úspešne uplatnil porušenie svojho práva ustanoveného osobitným predpisom v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 18Csp/5/2022, v dôsledku čoho bol úver určený za bezúročný a bez poplatkov a zároveň boli vyhlásené niektoré zmluvné podmienky týkajúce sa predmetného úveru za neprijateľné. Súd má teda za to, že pokiaľ bol spotrebiteľ úspešný v predchádzajúcom spore pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný.

9. Pokiaľ ide o samotnú výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určení súd vychádzal z toho, že finančné zadosťučinenie má sankčnú povahu a jeho účelom je odradiť nečestného dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Finančné zadosťučinenie je potrebné nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu spotrebiteľovi a tiež ako odmenu pre žalobcu ako spotrebiteľa, ktorý privodil vyhlásenie rozsudku, ktorým sa sledujú rovnaké účinky ako opatrenia orgánov dohľadu, ktorých sankcie by boli neporovnateľne prísnejšie. Na druhej strane však nemôže predstavovať neprimerané obohacovanie spotrebiteľov. Pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné tiež prihliadať na okolnosti prípadu, konkrétne zo závažnosti porušenia práva či povinnosti voči spotrebiteľovi, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán protiprávnemu konaniu.

10. Vzhľadom na vyššie uvedené súdom vymedzené kritéria má súd za to, že suma vo výške 400,- eur splní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia (keďže morálnym zadosťučinením bola aj rozsudok sp.zn. 20Csp/74/2022 a je ním aj odôvodnenie tohto rozsudku) a teda, že bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobcu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej, ale aj generálnej prevencie, a zároveň bude odmenou pre žalobcu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobil, ale napriek nepochybne svojej slabšej ekonomickej a právnej situácii, akú si mohol zabezpečiť žalovaný, sa pustil do sporu s ním. Za určenie každej neprijateľnej zmluvnej podmienky súd priznal žalobcovi PFZ vo výške 50,- eur, t.j. spolu 350,- eur (7 x 50,- €) a za určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru taktiež 50,- eur.

11. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP. Podľa tohto ustanovenia môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v žiadanej výške (porovnaj I. ÚS 56/2017). Ide o prípady, ak výška nároku závisí od úvahy súdu, čo je prípad prejednávanej veci. Úvaha súdu sa teda týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. Aj v súčasnosti podľa § 255 ods. 2 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia. O výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať písomne odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Odvolanie musí ďalej obsahovať, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov tak, aby jeden zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolaie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolaie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolaie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).